

Købstæderne end i de Landkommuner, som der kunde være Tale om at indlemme. Derfor sikrede man sig mod, at de Landkommuner, som saaledes kunde blive indlemmet i en By, straks kom til at betale den meget høje Skat i denne, idet man lod Skatteprocenten gaa gradvis opad. Jeg er ikke enig med den ærede sidste Taler i, at det er de Landkommuner, som ligger omkring store Byer, der er særlig kriseramte. Jeg har snarere den modsatte Erfaring, naar jeg tænker paa den By, jeg er fra, Aarhus. Der ligger nemlig 3—4 ret store Byer rundt omkring, og det viser sig, at Skatteprocenten i de Byer er 4—5, medens den i vor Kommune er over 10 pCt. Dette tyder egentlig ikke paa, at det er Landkommunerne, som er særlig kriseramte. Jeg har den Opfattelse, at i mange Tilfælde er det modsatte Tilfældet. Jeg tror i hvert Fald, at det snarere er de store Byer, som lider under Arbejdsløsheden, end netop de Kommuner, som ligger omkring de store Byer.

Men alt i alt synes jeg, at det foreliggende Lovforslag betyder en Forbedring af den Lov, vi har, fordi det gør Ret og Skel. Den Ændring, der foretages, siger altsaa, at naar den Kommune, der indlemmes i en Købstadkommune, har en højere Skatteprocent end den By, den indlemmes i, skal Skatteprocenten gaa gradvis ned, lige saa vel som Skatteprocenten, hvis den er lavere end Byens, skal gaa gradvis opad. Jeg kan anbefale Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg kan ikke se rettere end, at det betyder en Forbedring af Loven.

Hedegaard: Jeg vil i Modsætning til, hvad der fra anden Side er blevet gjort gældende, sige, at det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister har gjort sig Ulejlighed for at faa det Forhold frem i nærværende Lovforslag, hvorom der i Hovedsagen er Enighed. Lovforslaget afviger fra det i sin Tid privat fremsatte Lovforslag derved, at dettes anden Bestemmelse ikke er medtaget. Selve Lovforslaget gaar jo kun ud paa at udvide Bemyndigelsen for den Kommission, der kan nedsættes i Overensstemmelse med Loven af 1920. Denne Kommission skal kunne bestemme, at i de Landkommuner, der har en lavere Skatteprocent end den By, hvori Landkommunerne bliver indlemmet, kan Skatteprocenten gradvis hæves i Løbet af 15 Aar. Efter det foreliggende Lovforslag skulde der kunne foretages en modgaaende Be-

vægelse for de Landkommuner, der har en højere Skatteprocent, deri iberegnet faste Skatter saavel til Kommune som til Amt, end den Købstadkommune, der er Tale om at indlemme dem i. Denne udvidede Bemyndigelse har der i Hovedsagen været Enighed om.

Indenrigsministeren har modtaget en Række Besvarelser fra forskellige kommunale Sammenslutninger, til hvilke han har rettet Forespørgsel om, hvorledes de ser paa det privat indbragte Lovforslags Indhold, og hvad de mener om Virkningerne af Loven af 1920. Denne Lov er jo ikke gammel, og den har den Særegenhed, at den kun tages frem i Ny og Næ; kun anvendes i de særlige Tilfælde, hvor der skal ske det, Loven angaar, Indlemmelse af et Landdistrikt i en By. Det giver mig Anledning til at spørge den højtærede Minister om, hvordan Loven virker i Praksis i et Forhold, jeg er kommet til at tænke paa ved at se Lovforslaget igennem og sammenholde det med Loven af 1920. Jeg kunde godt tænke mig, at selv om paa Indlemmelsestidspunktet Skatteprocenten i den Landkommune, der skulde indlemmes, var lavere end Skatteprocenten i Byen, den skulde indlemmes i, kunde Skæringspunktet for de paagældende Skatteprocenter i Løbet af de 15 Aar, med Hensyn til hvilke Kommissionen skal tage Bestemmelse, indtræde, forinden de 15 Aar var gaaet. Jeg ved ikke, om Forholdet er det, at Kommissionens Afgørelse da automatisk bortfalder. Jeg vilde finde det naturligt og rigtigt, at man ikke lod Skatteprocenterne krydse hinanden og derved oprettholdt Skatteforhold, der er uens.

De forskellige Institutioner, der er spurgt om deres Stilling, har jo givet forskellige Svar. Købstadforeningens Bestyrelse har svaret, at den finder det rimeligt, at Købstæder og Landkommuner sidestilles med Hensyn til Betingelserne for Indlemmelse, og jeg maa forudsætte, at naar den har svaret saaledes uden at nævne de enkelte Bestemmelser, maa det antages, at Købstadforeningens Bestyrelse dermed har villet være dækket i sin Opfattelse af, at ogsaa i Henseende til Bestemmelsen i det private Lovforslag § 2 burde der være Lighed for Købstæder og Landkommuner. Sogneraadforeningernes Bestyrelse har taget Afstand fra den Tanke, som finder Udtryk i § 2 i det private Lovforslag, og har sluttet sig fuldt ud til den Opfattelse, der er udtrykt i det foreliggende Lovforslag. Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyg-